

младъ, тъй сияещъ, тъй доволенъ. А все ѝ се струваше, че нѣкога вече е виждала това лице. И тя му каза съмнението си. Той весело се изсми.

— Мислѣхъ да остане като тайна между менъ и Кононъ дьо Бетонъ. Момъкътъ, който Ви хвърли червената китка цвѣте бѣхъ азъ! Не можахъ да се стѣрпя. Струваше ми се, че бихъ умрѣлъ, ако трѣбваше да понеса още нѣколко мига съмненията и тревогитѣ си. Мислѣхъ, че само като Ви зърна и ще мога да позная какъвъ човѣкъ сте. Какъвъ е човѣка, съ когото трѣбваше да прекарамъ живота си, до края на опредѣленитѣ отъ Бога дни. Видѣхъ ви. И веднага почувствувахъ, че не съмъ сбъркалъ. Вие бѣхте жената, която съмъ дириль и чакалъ съ години . . . А какъ щѣхъ безъ малко да Ви изпусна. Само презъ Хема бѣхме отдѣлени, ала не се познавахме, не знаехме нищо единъ за другъ. Или не. Може би знаехме твърде много. Ала то бѣ само зло и умраза, Нали? А сега . . . Мария . . .

Гласътъ му прозвуча тъй нѣжно, наситенъ съ любовъ. Той се наведе, цѣлуна рѣцетѣ ѝ. Следъ това доближи лице до нейното. Несмѣло, съ очакване. Още малко и устнитѣ му щѣха да докоснатъ нейнитѣ.

Мария леко се дръпна, скочи. Анри веднага я пусна. Очитѣ му се забулиха въ скръбъ и гордостъ.

— Простете ми . . . — пощѣпна хладно той.

Настана тежко, непоносимо мълчание.

Императорътъ плесна съ рѣце.

Веднага на прага на сребърната врата застана Одетъ.

— Вашата господарка има нужда отъ голѣмо спокойствие, мадемоазель Одетъ. Тя още не е свикнала съ насъ. Дългиятъ пѣтъ, новитѣ впечатления сѣ я изморили. Тази вечеръ тя трѣбва да бѣде оставена сама съ себе си. Кажете на дамитѣ ѝ да изоставятъ всѣки церемониалъ при лѣгането. Бдете съ върната Дафина надъ сѣня ѝ тази нощъ. Графъ Евстахий ще дойде съ кочията да я вземе точно въ десетия часъ преди пладне.

Лека нощъ, мадамъ. — Анри се поклони.

— Лека нощъ, съръ.

Императорътъ безшумно вдигна пурпурната завеса,